

ketting, der skal afgøre, hvad der efter deres opfattelse er ret og rimeligt. Det er altså ikke eksperter, der bestemmer. Dem skal vi lytte til, men det er os, der i sidste instans afgør det.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Det sidste har hr. Helge Adam Møller fuldstændig ret i. Det er sådan set også derfor, man kan sige, at det ændringsforslag, som Socialdemokratiet stiller, faktisk med al ønskelig tydelighed viser, hvad problemet er, når man ikke venter på, at eksperter ser det hele igennem.

Vi kunne bare som lægfolk kigge ned igennem et enkelt kapitel og sige: Hov, det, regeringen foreslår, er, at voldtægt af en voksen skal have en strafferamme, der er 2 år højere end for seksuelt misbrug af et barn. Det forstår vi ikke, det kan vi ikke forklare, det kan vi ikke forsvare.

Så stiller vi et ændringsforslag. Vi diskuterer det under første behandling, den konservative justitsminister henviser til, at lige nøjagtig det punkt må Straffelovrådet tage sig af.

Så er der altså sket et eller andet i den mellemliggende periode, der gør, at nu kan regeringspartierne også støtte det socialdemokratiske ændringsforslag. Det er vi glade for, men vi ville så frygtelig gerne vide, hvad det er, der er sket.

Kl. 10.30

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg skal for Dansk Folkepartis vedkommende sige, at vi selvfølgelig stemmer for det her. Vi stemmer også for ændringsforslaget.

Jeg forstår det ikke, måske kan hr. Helge Adam Møller forklare, hvad der er problemet. På den ene side stemmer Socialdemokratiet for højere strafferammer, på den anden side stemmer Venstre, Dansk Folkeparti og De Konservative for ændringsforslaget. Det er da sund fornuft. Jeg forstår simpelt hen ikke, hvad debatten drejer sig om. Er det bare utilfredshed? Har man fortrudt, at man stemmer for de højere strafferammer, hvor er egentlig problemet?

Nu er det hr. Helge Adam Møller, der har været ordfører, så det er ham, jeg skal stille spørgsmålet til, men måske kan hr. Helge Adam Møller komme med en forklaring. Jeg tror ikke, at Socialdemokratiet selv kan.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Det er lidt underligt, at hr. Helge Adam Møller ikke vil svare på så alvorligt et kritikpunkt, som det, der er udtrykt fra retspræsidenterne ved de store retter her i landet, nemlig at der er voldsomt usammenhæng i det faktum, at man med den ene hånd pålægger domstolene alvorlige og voldsomme arbejdsbyrder i de kommende år, og med den anden hånd i sine egne budgetoverslag præsenterer dem for en besparelse på 280 kontorfunktionærer. Hænger det sammen, må jeg spørge hr. Helge Adam Møller.

Nu har jeg spurgt to gange, og det, der er pointen, er jo, at det lige nøjagtig er en ret alvorlig kritik, for det er et ganske godt billede på, at der er mange ubalancer i det her lovforslag, som Socialdemokratiet også under udvalgsbehandlingen har forsøgt at få svar på, men endnu ikke har fået svar på, desværre.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Lad mig starte med hr. Morten Bødskov denne gang, så jeg er sikker på, at jeg kan nå det. Det er rigtigt, at der har været nogen kritik fra forskellige, retspræsidenter osv., men der ligger jo krystalklare svar i Retsudvalget fra Domstolsstyrelsen, altså dem, der styrer domstolene, og det er ikke Justitsministeriet, men en uafhængig Domstolsstyrelse, at man i indeværende år med de nedskæringer, der er foretaget, kan løse opgaven. Hvad der skal ske i 2003 og 2004 er jo ikke afgjort endnu. Justitsministeriet og Domstolsstyrelsen har forhandlinger, finansloven er ikke fremlagt, men i 2002 kan man gennemføre opgaven, færdig, punktum. Det står i svarene, og hr. Morten Bødskov kender dem.

Så angående ændringsforslaget: Vi stemmer som sagt for det forslag om at hæve strafferammen også for seksuelt misbrug af børn, men dér, hvor den store forskel er, er, at for mig har det aldrig været afgørende og bliver aldrig afgørende, hvad strafferammen er. Det, jeg er interesseret i, er, at strafudmålingen står mål med det, man har foretaget sig.

Det, vi har kunnet konstatere vedrørende eksempelvis voldtægt, hvor vi har haft strafferammer, der går op til 6 år og i grove tilfælde op til 10 år, er, at domstolene har bevæget sig nede på et niveau, som typisk har ligget mellem et halvt år og 2 år, og så er man aldrig gået højere, selv om strafferammen altså går helt op til 10 år.